

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
DELEGATURA URZĘDU
OCHRONY KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
W GDAŃSKU**

RGD.430-1/06/07/WW

Gdańsk, dnia 06 kwietnia 2007r.

DECYZJA Nr RGD.11/2007

Na podstawie art. 105 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000r. Nr 98, poz. 1071 ze zm.) w związku z art. 80 ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 244 z 2005r., poz. 2080 ze zm.) oraz stosownie do art. 28 ust. 6 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz § 6 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 19 lutego 2002r. w sprawie określenia właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 18, poz. 172 ze zm.),
- działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów -
umarza się, jako bezprzedmiotowe, postępowanie w sprawie nałożenia kary pieniężnej na przedsiębiorcę Mariusza B. Montaż Drzwi, Zamków, Uszczelnianie Okien, System Szwedzki w S. za nieudzielenie informacji żądanych przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów na podstawie art. 45 ww. ustawy.

UZASADNIENIE

Do Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatury w Gdańsku wpłynęło, za pośrednictwem Departamentu Polityki Konsumenckiej UOKiK w Warszawie, pismo Głównego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Warszawie, (sygn. BGI/S-S0522-9/06/HO z dnia 16 lutego 2006r.) informujące, że przedsiębiorca z S. „*stosuje w umowach z udziałem konsumentów niedozwolone klauzule umowne, o których mowa w art. 385¹ Kodeksu cywilnego*”.

Na podstawie otrzymanych informacji, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwany dalej Prezesem Urzędu lub zamiennie organem antymonopolowym), wszczął z urzędu w dniu 6 marca 2006r., postanowieniem nr 77, postępowanie wyjaśniające w sprawie ustalenia, czy działania skarżonego przedsiębiorcy nie naruszały przepisów ustawy antymonopolowej oraz innych ustaw mających za zadanie ochronę konsumentów i wezwał go, działając na podstawie art. 26 i art. 45 w

związku z art. 43 ust. 1 i 2 pkt 2 i 5 ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 244 z 2005r., poz. 2080 ze zm. – zwanej dalej ustawą o ochronie konkurencji i konsumentów lub zamiennie ustawą antymonopolową) oraz stosownie do art. 28 ust. 6 tej ustawy i § 6 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 19 lutego 2002r. w sprawie określenia właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów do:

- przekazania wszystkich obowiązujących wzorów umów oraz wzorów innych dokumentów, stosowanych przez przedsiębiorcę w obrocie z konsumentami w zakresie wykonywanych na ich rzecz usług budowlanych,
- ustosunkowania się do zarzutów zawartych w piśmie Pani Krystyny C. z W. z dnia 13 lutego 2006r. oraz poinformowania, czy klientka odstąpiła od zawartej umowy i otrzymała zwrot uiszczony przedpłaty gwarancyjnej.

Wezwanie to odpowiadało wszystkim wymogom określonym w art. 45 ust. 2 ustawy antymonopolowej, tzn. zawierało również pouczenie o grożących przedsiębiorcy sankcjach za nieudzielenie informacji lub za udzielenie informacji nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd.

W związku z brakiem odpowiedzi w zakreślonym terminie, organ antymonopolowy ponownie wystąpił w dniu 18 kwietnia 2006r. i w dniu 07 czerwca 2006r. do skarżonego przedsiębiorcy o udzielenie żądanych informacji, wyznaczając 7-dniowy termin udzielenia odpowiedzi.

Tak więc, pomimo trzykrotnego wezwania, przedsiębiorca uchylał się od udzielenia jakiegokolwiek odpowiedzi, tym samym uniemożliwiając Prezesowi UOKiK realizację nałożonych na niego ustawą antymonopolową zadań. W związku z tym, Prezes Urzędu, mając na uwadze nieskuteczność środków użytych dla wyegzekwowania żądanych informacji, w celu przymuszenia skarżonego przedsiębiorcy do ich udzielenia, w dniu 20 lipca 2006r. postanowił o wszczęciu postępowania w sprawie nałożenia na przedsiębiorcę Mariusza B. Montaż Drzwi, Zamków, Uszczelnianie Okien, System Szwedzki w S., w oparciu o art. 101 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, kary pieniężnej, za nieudzielenie informacji żądanych przez Prezesa Urzędu, zawiadamiając go o tym. W treści pisma z dnia 20 lipca 2006r. zawarto również wezwanie do:

- ustosunkowania się do postawionych zarzutów,
- przekazania dokumentów potwierdzających fakt prowadzenia działalności gospodarczej,
- przekazania wszelkich wyjaśnień i dowodów mogących mieć znaczenie w niniejszej sprawie.

W dniu 24 lipca 2006r. urzędową korespondencję odebrała siostra przedsiębiorcy, potwierdzając ten fakt własnoręcznym podpisem na potwierdzeniu odbioru.

Wobec braku odpowiedzi na zawiadomienie o wszczęciu postępowania w sprawie nałożenia kary za nieudzielenie informacji żądanych przez Prezesa UOKiK, w dniu 17 sierpnia 2006r. wystosowano kolejne wezwanie. Tym razem wysłana korespondencja została zwrócona z następującymi adnotacjami Poczty: *„nie zastałem” i „nie podjęto w terminie”*.

W dniu 6 września 2006r. organ antymonopolowy wystąpił do Urzędu Miasta w Sopocie o przesłanie zaświadczenia o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej skarżonego przedsiębiorcy, niezbędnego do potwierdzenia prowadzonej przez niego działalności gospodarczej.

Urząd Miasta S. – Wydział Obywatelski w odpowiedzi przesłał dokument

„Zaświadczenie o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej” z dnia 25 września 1998r., w którym oznaczenie przedsiębiorcy zostało określone jako: Mariusz B. oraz „Zaświadczenie o zmianie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej” z dnia 22 lutego 2005r., w którym zastąpiono przedmiot prowadzonej działalności o dotychczasowym brzmieniu: „Techniczne wyposażenie mieszkań, montaż drzwi, okien i zamków, uszczelnianie okien”, na „Zakładanie stolarki budowlanej”.

W dniu 8 grudnia 2006r. pracownicy Delegatury UOKiK w Gdańsku przeprowadzili, pod adresem oznaczonym jako siedziba przedsiębiorcy, kontrolę. Przedmiotem kontroli było uzyskanie informacji i danych niezbędnych do rozpatrzenia prowadzonych spraw o sygn.: RGD.402-12/06/WW i RGD. 430-1/06/WW, zgodnie z przedstawionym ww. przedsiębiorcy planem kontroli.

Kontrolujący pod adresem prowadzenia działalności gospodarczej nie zastali nikogo. Na budynku mieszkalnym nie stwierdzono również oznaczeń firmy przedsiębiorcy. Stąd brak jest podstaw do uznania, że w tym miejscu skarżony przedsiębiorca prowadzi działalność gospodarczą.

Organ antymonopolowy ustalił i zważył, co następuje.

W dniu 20 lipca 2006r. Prezes Urzędu postanowił o wszczęciu z urzędu postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej na przedsiębiorcę za nieudzielenie informacji żądanych na podstawie art. 45 ustawy antymonopolowej, wskazując w postanowieniu o wszczęciu stroną przeciwko której miało toczyć się postępowanie w następujący sposób: *„Mariusz B.- Montaż Drzwi, Zamków, Uszczelnianie Okien, System Szwedzki w S.”*. Ponadto, w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania, oznaczono jego adresata tak samo, jak w postanowieniu.

Tymczasem, na co jednoznacznie wskazują ustalenia poczynione przez organ antymonopolowy już w toku prowadzonego postępowania, przedsiębiorca wobec którego podjęto przewidziane ustawą środki prawne za nieudzielenie informacji, został zarejestrowany w ewidencji działalności gospodarczej prowadzonej w Urzędzie Miasta S. jako: Mariusz B. Jak wynika z uzyskanego *„Zaświadczenia o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej”* siedziba przedsiębiorcy mieści się w S. przy ul. K., a przedmiotem jego działalności jest: techniczne wyposażenie mieszkań, montaż drzwi, okien, zamków, uszczelnianie okien.

Zestawienie tych okoliczności prowadzi do jednoznacznego i oczywistego wniosku, że oznaczenie przedsiębiorcy w postanowieniu o wszczęciu przedmiotowego postępowania nie jest ani identyczne, ani tożsame z oznaczeniem przedsiębiorcy, pod którym został on zarejestrowany, i pod którym prowadzi on działalność gospodarczą.

Każde postępowanie wszczęte w trybie art. 44 ust. 2 w związku z art. 101 ust. 2 pkt 2 winno kończyć się wydaniem decyzji w sprawie nałożenia kary pieniężnej. Zgodnie z art. 107 § 1 ustawy Kodeks postępowania administracyjnego z dnia 14 czerwca 1960r. (Dz. U. Nr 98 z 2000r., poz. 1071 ze zm.) *„Decyzja powinna zawierać oznaczenie organu administracji państwowej, datę wydania, oznaczenie strony lub stron, powołanie podstawy prawnej, rozstrzygnięcie, uzasadnienie faktyczne i prawne, pouczenie, czy i w jakim trybie służy od niej odwołanie, podpis z podaniem imienia i nazwiska oraz stanowiska służbowego osoby upoważnionej do wydawania decyzji. Decyzja, w stosunku do której może być wniesione powództwo do sądu powszechnego lub skarga do sądu administracyjnego, powinna zawierać ponadto pouczenie o dopuszczalności wniesienia powództwa lub skargi”*.

Składniki decyzji wymienione w powyższym przepisie służą ustaleniu szeregu faktów prawotwórczych. Oznaczenie strony lub stron wskazuje na podmioty praw lub obowiązków, a więc te, które z decyzji nabyły prawa lub dla których ona ich nie tworzy. Przedsiębiorcy winni być przy tym oznaczeni pełną nazwą i siedzibą podaną stosownie do danych z rejestru, ewidencji, umowy powołującej dany podmiot do życia¹. Należy przy tym wskazać, że oznaczenie przedsiębiorcy, przeciw któremu toczy się postępowanie, i oznaczenie przedsiębiorcy-adresata decyzji kończącej postępowanie winno być identyczne, tak, aby nie powstały jakiegokolwiek wątpliwości co wynikających z decyzji obowiązków lub praw strony. Brak spełnienia tego wymogu mogłoby bowiem zagrozić pewności obrotu gospodarczego i brak możliwości skutecznego egzekwowania prawa.

Biorąc pod uwagę okoliczności przedmiotowej sprawy należy stwierdzić, że strona w prowadzonym przed organem antymonopolowym postępowaniu, została określona inaczej niż, z prowadzoną w Urzędzie Miasta S. ewidencją działalności gospodarczej. Nieprawidłowe określenie przez organ antymonopolowy strony w postanowieniu o wszczęciu postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej, które nie jest tożsame z nazwą przedsiębiorcy, pod którą został on zarejestrowany, pociąga za sobą ten skutek, że decyzja kończąca postępowanie byłaby adresowana do przedsiębiorcy niewłaściwie oznaczonego, a więc rozstrzygnięcie dotknięte byłoby wadą nieważności decyzji przewidzianą w art. 156 § 1 pkt 4 K.p.a., niezależnie od przyczyny owego ustalenia. Podobne stanowisko można wywieść *per analogia* z orzecznictwa sądów administracyjnych².

W tej sytuacji Prezes Urzędu uznał dalsze prowadzenie postępowania, w sytuacji gdy jego strona została niewłaściwie oznaczona, tzn. w sposób błędny, nie odpowiadający treści wpisu do ewidencji gospodarczej, za bezprzedmiotowe.

Zgodnie z art. 105 § 1 K.p.a., gdy postępowanie z jakiegokolwiek przyczyny stało się bezprzedmiotowe, organ administracji publicznej wydaje decyzję o umorzeniu postępowania.

Bezprzedmiotowość postępowania administracyjnego, o której mowa w art. 105 § 1 K.p.a. będąca przesłanką jego umorzenia oznacza, że brak jest któregoś z elementów materialnego stosunku prawnego. Ustalenie istnienia tej przesłanki stwarza obowiązek zakończenia postępowania w danej instancji poprzez jego umorzenie, a wobec tego nie można wydać decyzji załatwiającej sprawę przez rozstrzygnięcie co do jej istoty. Przesłanka umorzenia postępowania może istnieć jeszcze przed wszczęciem postępowania, co zostanie ujawnione dopiero w toczącym się postępowaniu, a może ona powstać także w czasie trwania postępowania, a więc w sprawie już zawisłej przed organem administracyjnym.

Bezprzedmiotowość postępowania może wynikać z kilku różnych przyczyn, które mogą mieć zarówno podmiotowy, jak i przedmiotowy charakter. W rozpatrywanej sprawie należy stwierdzić, iż wystąpiła przyczyna niwecząca postępowanie o cesze podmiotowej, jaką jest niewłaściwe oznaczenie przedsiębiorcy. Potwierdza to

---

¹ Kodeks postępowania administracyjnego Komentarz, pod red. B. Adamiak, J. Borkowskiego, Warszawa 1996, s. 480-482

² Por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego siedziba w Białymstoku z 13.06.2006, II SA/Bk 859/05, publ. Legali, w uzasadnieniu którego wskazano, że każdy przypadek nieprawidłowego ustalenia zdolności prawnej, potraktowanej przez organ administracji publicznej jako strona, pociąga za sobą wadę nieważności decyzji przewidzianą w art. 156 § 1 pkt 4 K.p.a., niezależnie od przyczyny tego ustalenia.

ustalony i przedstawiony w przedmiotowej decyzji stan faktyczny. Konsekwencją wykazania przesłanki o bezprzedmiotowości prowadzonego postępowania antymonopolowego jest wydanie decyzji o jego umorzeniu, które ma charakter obligatoryjny.

W związku z tym dalsze prowadzenie postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej na przedsiębiorcę Mariusza B. Montaż Drzwi, Zamków, Uszczelnianie Okien, System Szwedzki w S. uznać należy za bezprzedmiotowe a wszczęte postępowanie należy umorzyć.

Zgodnie bowiem z reprezentowanym w doktrynie poglądem ustalenie bezprzedmiotowości postępowania *„stwarza obowiązek zakończenia postępowania [...] przez jego umorzenie, ponieważ nie będzie podstaw do rozstrzygnięcia sprawy co do jej istoty. Dalsze prowadzenie postępowania w takim przypadku stanowiłoby o jego wadliwości mającej istotny wpływ na wynik sprawy”*³.

Powyższe stanowisko znajduje również uzasadnienie w orzecznictwie. I tak zgodnie z wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 14 maja 1998r. (sygn. akt I S.A./Kr/1141/97) *„w myśl art. 105 § 1 K.pa., gdy postępowanie z jakiegokolwiek przyczyny stało się bezprzedmiotowe, organ administracji państwowej wydaje decyzję o umorzeniu postępowania. Użycie przez ustawodawcę słowa „wydaje” a nie „może wydać” oznacza, że wydanie decyzji o umorzeniu postępowania jest obligatoryjne, gdy postępowanie stało się bezprzedmiotowe z jakiegokolwiek przyczyny”*. Natomiast zgodnie z tezą wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 18 kwietnia 1995r. (sygn. akt S.A./L.dz. 2424/94), *„z bezprzedmiotowością postępowania (art. 105 § 1 Kpa) mamy do czynienia wówczas, gdy w sposób oczywisty organ stwierdzi brak podstaw prawnych i faktycznych do merytorycznego rozpatrzenia sprawy”*.

Mając powyższe na uwadze – orzeczono jak w sentencji.

POUCZENIE: Stosownie do treści art. 78 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 479²⁸ § 2 K.p.c. – od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Gdańsku.

---

³ Tamże, s. 461-463